

Min of meer opmerkelijke gebeurtenissen
uit het leven van een treuzelaar

www.meulenhoff.nl

Cindy Hoetmer

Min of meer
opmerkelijke
gebeurtenissen
uit het leven
van een
treuzelaar

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9387-3

ISBN 978-94-023-1481-6 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Jonathan Woodward

Auteursfoto: Alex de Groot

Zetwerk: Steven Boland

© 2020 Cindy Hoetmer en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Everybody's doing something, we do nothing.'

George Constanza

Iemand: 'Boekje? Moet je doen. Depressie is in de mode.'

Ik: 'Maar daar gaat het helemaal niet over, en ik ben niet depressief.'

Diegene: 'Maakt niet uit, álle psychische aandoeningen zijn tegenwoordig hip.'

Min of meer opmerkelijke gebeurtenissen

Hoewel we meestal doorde weeks onze koffie wat dichter bij huis drinken, zaten we in de Pels, allebei met zo'n grote kop koffie verkeerd met een klein puur chocolaatje voor onze neus. Op de kopjes en de chocoladeverpakking staat het logo van het café afgedrukt, een zwarte lijntekening van een hondenkop. Uit de bek van de hond hangt een rode tong, met daarboven wat rode spetters waarbij ik me afvraag of de hond op het plaatje zojuist een saignant gebakken biefstuk heeft gegeten of anders last heeft van bloedend tandvlees, maar wellicht is het beter niet te veel over dit soort zaken na te denken.

Aan het tafeltje naast ons zat een vrouw van in de tachtig, het was – en ik gebruik dit woord niet snel – een dame. Ze was nog erg knap, en elegant gekleed, hoewel ik het persoonlijk niet echt weer vond voor een lange nertsjas. Vooral niet als je die ook binnen aanhoudt. De vrouw dronk koffie met ouderwetse koffiemelk en sloot daarna voor lange tijd de ogen. Haar hoofd hing naar beneden. De barman liep bezorgd naar haar toe en tikte zachtjes tegen haar arm. Ze bleek niet dood. Na het ontwaken bestelde ze een rode port en wendde ze zich tot Jorinde.

‘Jij bent ook slank,’ riep ze verheugd.

Dat is waar. Jorinde heeft, net als de dame, een opvallend slank postuur.

Jorinde knikte vriendelijk. Zelf hield ik mijn adem in om ook een beetje slank te lijken.

‘Ik weeg achtenveertig kilo, maatje zesendertig. Ik pas mijn bruidsjurk nog,’ zei de vrouw. ‘Oude mensen zijn vaak zo dik.’ Ze trok een vies gezicht. ‘Maar ik loop heel veel. Ook veel trappen, want ik heb een grachtenpand, moet je weten.’

Ze nam een klein slokje van haar port. Ik roerde in mijn tweede koffie.

Normaal houd ik niet zo van opscheppers, maar omdat ze de oorlog nog had meegemaakt, zag ik het voor deze keer door de vingers.

*

De bel ging, maar ik doe nooit open. Dat ik een freelancer ben met weinig werk, wil nog niet zeggen dat ik graag fungeer als postagentschap voor de geslaagde tweeverdieners uit de dure koophuizen om mij heen. Want voor je het weet neem je drie dozen wijn in ontvangst (zwaar!) voor een of andere pikkedraaier die vijf panden verderop woont, en heus wel weet dat hij overdag niet thuis is (dit is overigens echt gebeurd). Noch ben ik aanwezig voor goede doelen (ik ben zelf arm) of wil ik overstappen van energieleverancier.

Er werd nog eens gebeld. Ik bewoog niet. De derde keer klonk de bel heel lang, toen begon ik te twijfelen; het zou mijn broertje kunnen zijn die zijn sleutels kwijt was. Toen ik door het raampje van mijn voordeur keek

zag ik echter niet mijn broers lieve snoetje (hij lijkt op mij), maar het gezicht van narigheid. De man voor mijn deur zag er geagiteerd uit en hij was mager en smoezelig. De iris van zijn ene oog was bruin en die van zijn andere oog troebel en lichtgrijs. Het is niet redelijk te denken dat iemand met één blind oog per definitie een misdadiger is, maar ik dacht het wel en het is de schuld van de filmindustrie.

‘Ja?’ zei ik, door de dichte deur heen.

‘Mag ik naar binnen?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik.

‘Ik kom voor Alex. Die huurt toch een kamer bij u?’

‘Nee,’ zei ik.

‘Jawel!’ antwoordde hij.

Nu woon ik niet klein, maar mijn huis is technisch gezien een éénkamerappartement (met gammele tussendeuren), en als ik samen zou wonen met iemand zou ik het vast wel weten, dus ik twijfelde niet en zei nog eens nee.

‘Dit is toch de Nassaukade,’ zei hij.

‘Nee,’ zei ik. ‘Dit is de Marnixkade.’ Ik wees naar de overkant. ‘Dáár is de Nassaukade.’

‘Maar dat is toch hetzelfde?’

‘Gast...’ zei ik. ‘Ik woon niet op de Nassaukade.’

Eindelijk vertrok hij.

Ik dacht na over die Alex naar wie hij op zoek was. Het is natuurlijk mogelijk dat Alex niet bestaat en dat de man me wilde overvallen (voor een huurmoord ben ik niet belangrijk genoeg), maar als Alex wel echt is, heeft hij een behoorlijk slechte smaak in vrienden. Tijdens ons gesprek, dat slechts één minuut duurde, had de man verondersteld dat ik niet weet uit hoeveel men-

sen mijn huishouden bestaat, en gesuggereerd dat ik de naam van de straat waarin ik woon niet zou kennen. Als je over dit soort vaststaande feiten al gaat discussiëren, ben je de rest van de tijd vast onuitstaanbaar. Ik hoopte dat Alex zich niet continu liet intimideren door zijn griezelige bezoeker, maar het zou kunnen dat Alex zelf nog gestoorder is dan de man met het troebele oog. Dat zou dan weer zeer onfortuinlijk zijn voor zijn hospita, met wie ik me door de vergissing enigszins verbonden voelde.

*

We gingen een Duitse hardrockband bekijken in Paradiso Noord. In tegenstelling tot wat de naam doet vermoeden, is dit zaaltje kilometers verwijderd van het echte Paradiso, maar het biedt ruimte aan kleinere bands, die het statige Paradiso niet wil onderbrengen. Een beetje zoals een lelijkerd soms wat afdankertjes oppikt van haar mooiere vriend of vriendin. (Nee, ik heb het nu niet over mezelf; ik heb dit voorbeeld van horen zeggen. Heus.) Angelique had ons de band laten horen tijdens een etentje, en Bo en ik vonden het goed klinken. Niet wereldschokkend goed, maar goed genoeg.

Op de pont had ik een boterham opgegeten waar ik 's middags op mijn werk niet aan toe was gekomen, dat vond ik niet echt rock-'n-roll, maar het concert begon vroeg en ik had honger. Bovendien had niemand het gezien.

De band bestond uit Duitsers met dun, lang haar, waar het licht doorheen scheen. Ze hadden mouwloze shirts aan, en er was een windmachine die een machtig

spel speelde met het haar van de drummer. De muziek klonk, ook live, goed.

Bij Paradiso Noord kun je alleen met een pinpas betalen, echt geld bestaat niet meer voor ze. In zo'n wereld leven we nu.

Daar waren de oudere rockliefhebbers (ik heb het nu weer niet over mezelf) niet allemaal even goed op voorbereid.

'Petra, weet jij mijn pincode?' vroeg er eentje, die vertwijfeld naar het pinapparaatje keek dat de barmedewerker voor zijn neus had gezet.

Dat wist ze niet, maar ze kende nog wel iemand anders met een pinpas. Een andere man in de (lange) rij kon weliswaar contactloos betalen, maar hij bewoog de pas zes keer over het scherm terwijl de transactie al lang was voltooid.

'Ik heb mijn bril niet bij me,' legde hij uit.

Omdat ik zo verschrikkelijk lang had moeten wachten op mijn biertjes weigerde ik nog een rondje te halen, dus dronken – of ook maar aangeschoten – worden zat er niet in, maar dat was niet erg want ik had de volgende ochtend een werkafspraak thuis, en ik moest nog stofzuigen en dingen verbergen die de indruk wekken dat ik iemand van middelbare leeftijd ben die maar weinig uitvoert.

*

Ik kreeg een privébericht van Arthur. We zijn Facebookvrienden, maar ik ken hem niet echt. Ooit zou ik eventueel de vormgeving doen voor een tijdschrift dat hij wilde maken over Komrij, of over Portugal of over allebei (ik herinner me het niet meer zo goed), maar

dat is nooit van de grond gekomen, want Komrij ging dood. Er was één vergadering, in café De Plantage. Het was me niet geheel duidelijk wat ik daar deed, want het werd een online tijdschrift en ik doe alleen maar print, maar het was een gezellige vergadering met bier en vrolijkheid. Arthur is columnist en hij schrijft boeken. Hij is erg rechts, dat is prima, ik veroordeel mensen niet om hun politieke voorkeur, er is tenslotte geen bewezen gelijk, maar ik ben een beetje bang voor rechtse mensen. Ze zijn vaak zo boos, alsof ze nog steeds een onderdrukte minderheid zijn, terwijl dat allang niet meer aan de hand is. Gaap, de illustrator van zijn stukjes, is een van mijn kroegvrienden, dus we verkeren in dezelfde cirkels. Virtueel, want Arthur woont fysiek in Portugal.

‘We zijn bezig het Nationaal DICTEE nieuw leven in te blazen. Wil je meedoen?’ vroeg Arthur in het berichtje.

‘Nee, absoluut niet. Ik kan helemaal niet goed spellen, dus dan zou ik alleen maar voor lul staan,’ zei ik.

‘Dat is juist leuk,’ tikte Arthur.

‘O oké,’ antwoordde ik. Nee zeggen is niet iets waar ik heel goed in ben.

‘Je hoort nog waar en wanneer het is.’

Leuk voor wie? dacht ik een tijdje nadat het gesprek afgelopen was, mijn hersens werken prima maar niet heel snel. Daarom is schrijven ook zo fijn, dan kan je alles later nog eens overdoen maar dan beter.

Op de lagere school spelde ik elk woord verkeerd. Ik draaide letters om, kon de v en de f niet uit elkaar houden lang nadat andere kinderen dat wel konden. Alleen door de enorme inspanning van mijn moeder en een peerdure remedial teacher kon worden voorkomen dat ik naar speciaal onderwijs werd gestuurd. Nog jaren nadat

ik van de middelbare school kwam schreef ik ‘hij vindt’ zonder t als ik even niet oplette, of ‘ik word’ met een extra t, en het woord potlood moest ik opzoeken in het woordenboek. Tegenwoordig is mijn spelling redelijk, door ervaring, spelcontrole en online woordenboeken. Een dictee is voor mij eerder een klein jeugdtrauma dan een leuk spelletje. Het was duidelijk dat ik niet mee kon doen aan dat evenement. Ik moest het alleen nog even zeggen tegen Arthur, maar dat hoefde natuurlijk niet onmiddellijk. Ik had tijd, het was vast nog een heel gedoe om zo’n dictee te organiseren.

Kort daarop ontving ik een bevestiging van de organisatie van het dictee, dat overigens live op YouTube zou worden uitgezonden. Er stond in dat ik mijn komst moest bevestigen, dat deed ik niet. Ik moest natuurlijk even een mailtje sturen dat ik niet zou komen, maar dat kon later ook nog. Af en toe dacht ik nog aan het dictee, tot ik op een dag een appje kreeg van Noomen. ‘Doe je mee aan dat dictee?’ schreef hij. ‘Ik zie je naam staan.’ Ik schrok, dat mailtje had ik natuurlijk nooit gestuurd maar ik had gehoopt dat mijn gebrek aan bevestiging genoeg zou zijn.

‘O, is dat vandaag,’ antwoordde ik. ‘Nee, ik doe niet mee.’

‘Ik dacht al...’ Hij was mijn eindredacteur bij Blvd., dus hij weet dat ik een zeer matige speller ben. Noomen heeft Nederlands gestudeerd en hij is dol op spelletjes en quizen, hij zou eigenlijk mee moeten doen.

Daarna sms’te Sabry me. ‘Doe jij mee aan dat dictee?????’

Ik voelde dat ik begon te blozen. Maar het hield niet op bij een rood hoofd, ik werd warm, heel erg warm.

En mijn hart begon te bonzen. Zweet ontstond op mijn schedel en liep over mijn voorhoofd en nek. Het was alsof de schaamte die ik voelde een vulkaan was, die uitbarstte in mijn hoofd. Ik probeerde rustig te ademen, maar mijn keel bestond opeens uit een klein gaatje waar nog maar weinig zuurstof doorheen kon. Mijn lichaamstemperatuur voelde als ongeveer zestig graden.

Dit moest een paniekaanval zijn, mijn eerste ooit.

Je gaat niet dood, zei ik tegen mezelf. Dit is niks. Een schaamte-explosie, gaat wel over.

Ik trok mijn trui uit en liep naar de tuin, het was flink koud dus ik koelde wat af.

Van mijn lichaam kwam stoom. Ik genereerde daadwerkelijk stoom, als een IJslandse geiser (ja, dat heb ik opgezocht).

Ik hoopte dat niemand uit de huizen om me heen op dit moment uit het raam mijn tuin in zou kijken, want het zag er vast heel vreemd uit, zo'n rode stomende vrouw van middelbare leeftijd in trainingsbroek en bh.

Het verbaasde me dat mijn lichaam zoveel hitte kon produceren en ik vroeg me af waarom ik het eigenlijk altijd zo koud heb als ik deze superkracht bezit.

Mijn schaamte zou kunnen worden ingezet als alternatieve energiebron. Het zou dit hele huizenblok de hele winter van warmte kunnen voorzien, en de bron was oneindig.

*

Tijdens het zappen kwam ik langs een realityprogramma over de scheiding van Barbie, een Haags zonnebanktype met een voorkeur voor roze kleding.

‘... Anders kom je van de regen in een pissebed,’ hoorde ik manager Jake zeggen, over de problematische relatie. Uit de context kon ik opmaken dat hij ‘van de regen in de drup’ moest bedoelen. Tijdens het geven van dit eloquent geformuleerde, vaderlijke advies at hij een lekker harinkje.

*

Toen ik de glitterrok bestelde was ik nog vrij opgetogen, want hij was niet duur en hij bestond in mijn maat. Die emotie bleef nog even hangen toen het ding arriveerde en inderdaad bleek te passen. Maar toen herinnerde ik me dat in bruine cafés, mijn natuurlijke habitat, weinig glitter wordt gedragen en op kantoor en in de supermarkt ook niet en verder kom ik eigenlijk nooit ergens. Daarna bedacht ik dat mijn achterwerk helemaal niet geschikt is om te glitteren. Ik propte het rokje achter in de kast, want terugsturen was te veel gedoe. Nu was ik helemaal niet meer blij. Het zou beter zijn als ik nooit meer gebruikmaakte van de mogelijkheid kleding online te bestellen.

*

Een interviewbundel van meesterinterviewer Nathalie, een goede kennis van mij, werd gepresenteerd in Scheltema. Dat is tegenwoordig normaal, boekpresentaties in boekhandels. Ik denk dat het te maken heeft met de kwetsbare positie die deze winkels tegenwoordig hebben, en het belang van uitgevers om ze overeind te houden. Win-winsituatie dus, behalve voor de boeken,

want daar wordt nonchalant op geleund door oudere bezoekers met pijnlijke benen, of ze worden als onderzetter gebruikt.

Ik stond bij de dinsdagavondmannen, een club oud-journalisten en een vormgever van *HP/De Tijd*, die al sinds de jaren tachtig (geloof ik) elke dinsdagavond een paar uur samen bier drinken en daarbij, vaak zeer luidruchtig, over van alles discussiëren, roddelen en praten. Ook ik zat hier een tijdje regelmatig bij, omdat ik indertijd columnist was bij *HP* maar tegenwoordig kom ik liever op vrijdag. De vrijdag is iets dynamischer, en het valt minder op dat ik weinig parate kennis heb, en absoluut geen mening over de CPN en andere splinterpartijen uit het verleden. Nathalie had ook voor *HP* gewerkt, en deed dit nog altijd, maar we hadden elkaar al eerder leren kennen via een gemeenschappelijke vriend.

Maarten Spanjer, die in mijn jeugd een bekende acteur was en ook wel eens wat schreef, kwam binnen met iemand die waarschijnlijk zijn echtgenote was. Toen ze nog een meter of tien bij me vandaan was, kon ik haar parfum en cosmetica al ruiken.

Het was een vrouw naar wie je wel moest kijken; ze had het blondste haar, de hoogste naaldhakken en de felst roze gestifte lippen die ik ooit zag. Bovendien droeg ze een cape met bontrandjes.

‘Yves Saint Laurent,’ zei de dinsdagavondman die het dichtst bij me stond, ik had me nooit eerder gerealiseerd dat hij verstand had van couture.

‘Het lijkt wel een travestiet,’ fluisterde iemand anders. Dat vond ik niet aardig en het was ook helemaal niet waar; dit was de vrouwelijkste vrouw van alle vrouwen.

Er waren speeches, van Nathalie natuurlijk en haar uitgever (Bram Bakker, die tevens psycholoog is. Sommige mensen hebben een heleboel carrières en sommige, ik, helemaal geen enkele) en van verschillende oudere heren die in het boek werden geportretteerd; Theo Hiddema, Maarten van Rossem en Maarten Spanjer. Deze laatste vertelde een anekdote over een gedenkwaardige drinkavond, met Hiddema (die op dat moment nog vooral advocaat was). Hij was een begenadigd verteller en de zaal lachte hartelijk mee met het verhaal. Spanjer genoot zichtbaar van alle aandacht. Na een korte adempauze vertelde hij precies dezelfde anekdote nog eens, in nagenoeg dezelfde bewoordingen. Dit keer werd er niet gelachen, men keek ernstig naar de grond. Er werd zachtjes gekucht. Daarna klonk een beleefd applaus.

‘Je vertelde twee keer hetzelfde verhaal,’ hoorden we zijn vrouw zeggen toen hij achter de microfoon vandaan was gekomen.

‘O, echt?’ vroeg hij, allerminst gegeneerd.

*

Omdat er niet veel in mijn koelkast zat en ik meer honger had dan ambitie, bakte ik pannenkoeken. Ik pakte ze een voor een van de stapel en at ze op, terwijl ik een serie op Netflix keek. Ik dronk er cola bij en als servet gebruikte ik een theedoek. Pannenkoeken zijn best lekker, maar als ik zoiets eet klinkt altijd dat stemmetje in mijn hoofd. Er zit geen groente in, zegt het stemmetje dat het midden houdt tussen mijn moeder en SIRE-reclames. Ik at net een pannenkoek te veel en voelde me

misselijk. En hoewel de uitkomst van de maaltijd niet positief was, weet ik zeker dat mijn tienjarige zelf erg trots op me was geweest.

*

‘Ze zoeken een tekstschrijver bij een tijdschrift over afval. Misschien wat voor jou,’ las ik in een bericht van Guido. Ik vond het heel aardig dat hij aan me had gedacht, maar het was toch ook een twijfelachtige eer. Toch besloot ik te reageren, want mijn lat ligt niet bepaald hoog. Later hoorde ik dat het een groepsberichtje was, en dat mijn naam bij hem toch niet synoniem is aan vuilnis. Solliciteren vind ik niet bepaald makkelijk, het geeft me buikpijn, trillende handen en een zweetvoorhoofd. Dit heeft te maken met mijn angst voor afwijzing.

Met bovenmenselijke wilskracht kreeg ik het voor elkaar een mail te schrijven. Ik vertelde dat ik voor belangrijke bladen had geschreven (al was het nogal lang geleden) en dat ik enorme affiniteit had met huisvuil, ik had er zelfs dagelijks mee te maken. Bovendien deed ik aan afval scheiden, want ik was een vlot schrijvende burger met een geweten. Het lukte me aardig om domme grapjes over vuilnis te vermijden in de brief. Ik knutselde wat aan mijn cv en stuurde de hele boel weg.

Extreem snel kreeg ik een reactie, het was telefonisch.

‘Je hebt de vacature zeker niet gelezen?’ vroeg een man.

Dat beaamde ik.

‘Ga dat dan maar even doen.’

Na het ophangen zocht ik de site van het afvaltijdschrift op, daar stond inderdaad een vacature. Wellicht had ik daar eerder naar kunnen kijken. De lijst met vereisten voor de functie was lang. Zo moest je een relevante universitaire opleiding hebben om te mogen schrijven over afval.

Ik kwam dus niet in aanmerking. Hoewel het werken voor het tijdschrift niet bepaald mijn droombaan was geweest, voelde het als een enorme nederlaag dat ik niet goed genoeg bleek voor vuilnis.

*

Na een onproductieve dag, waarop ik van alles wilde doen maar niets deed, besloot ik een avondwandeling te maken. Als ik niets doe, word ik ook niet moe en als ik niet moe ben kan ik niet slapen. Als ik niet slaap word ik somber, dus maak ik wandelingen om mezelf moe te maken. Het is ook goed voor mijn lichaam, dus op meerdere manieren gunstig. Bij de avondwandelingen moet ik altijd een beetje oppassen dat mijn voeten niet naar de kroeg lopen, want bier is minder goed voor mijn lichaam.

In een stil straatje hoorde ik een man roepen, nog voordat ik hem zag. Hij riep in het Frans, maar het was duidelijk niet zijn eerste taal (of de tweede). Zijn Frans klonk ongeveer even goed als het mijne (niet goed dus).

'Avec mon chien, dans le jardin,' riep hij, tegen niemand in het bijzonder.

Nu had hij wel een hond, maar hij liep op straat en niet in een tuin. Ook niet in de Tuinstraat. Wel in de Jordaan, maar dat laat zich niet op die manier vertalen.

De hond schaamde zich waarschijnlijk dood.

Op de terugweg liep ik langs café Lowietje, een café bij mij om de hoek waar het altijd heel druk is met mensen die van het levenslied houden. Zo druk dat er buiten een uit de kluiten gewassen portier staat.

‘Ja, leuk? Wat is leuk?’ hoorde ik iemand aan die portier vragen.

Dat vond ik een verrassend goede vraag.

*

Na het eten bij de Sichuan in de Warmoesstraat maakten Jorinde en ik nog een wandelingetje. Het was niet koud en we waren nog niet uitgepraat, bovendien wonen we allebei in het centrum. Op de Brouwersgracht was het eind van het Amsterdam Light Festival te zien, een jaarlijks evenement waarbij – de naam verklapt het al – diverse lichtobjecten tentoon worden gesteld die boven of naast de gracht hangen, zodat rondvaartboten vol toeristen er goed zicht op hebben. Ik ben normaal dol op lichtjes, wat dat betreft heb ik wel iets van een mot, maar hier was niet veel aan. Er hing een slordig bevestigde rode lichtslang, en met slang bedoel ik ‘tuinslang’, niet ‘spannend reptiel’.

‘Suf ding,’ zei ik.

‘Dat is van Ai Weiwei,’ vertelde Jorinde, die werkt als museumrondleider. ‘De slang is heel lang, en het werk gaat over “grenzen”.’

We staarden in stilte naar de armzalige tuinslang.

‘Aha, grenzen,’ zei ik. Ze knikte.

‘Grenzen,’ zei ze nog eens.

*

Omdat het zondag was at ik bij mijn ouders, zoals ik elke zondag doe mits ze niet in hun huisje in Spanje zijn. Het was hun trouwdag, dat had ik voor één keer onthouden. Maar de gebruikelijke rode rozen, die mijn vader normaal gesproken op 17 december voor mijn moeder koopt, ontbraken.

‘Tweeënvijftig jaar,’ zei ik. ‘Petje af hoor, jongens.’

Zelf ben ik niet zo goed in relaties, en de laatste die ik had was een jaar of tien geleden en duurde slechts een paar, ellendige, maanden.

‘Ja,’ zei mijn moeder. Mijn vader schepte zwijgend soep op.

Na het eten gingen mijn moeder en ik naar boven met koffie, mijn vader bleef achter om de afwas te doen.

‘Je vader en ik hebben ruzie,’ vertelde mijn moeder, enigszins ten overvloede.

‘Nou, toch gefeliciteerd,’ zei ik, en nam een slok van mijn koffie.

*

We zaten aan de lange tafel bij het raam in de Pels. Een chocoladebruine labrador liep rondjes onder de tafel, waarbij hij steeds tegen onze benen aanstootte. Ik wilde de hond graag aaien, want ik ben dol op honden, maar het dier was niet in me geïnteresseerd. De hond had ook een eigenaar. Ik hoorde haar zeggen dat ze zin had in een ‘nakkie’, maar daar kon of wilde niemand haar aan helpen, zij zelf ook niet want ze had geen geld, zei

ze. Dat was waarschijnlijk allemaal opgegaan aan hondenbrokken.

Aan de overkant van de straat kwam een jongeman naar buiten uit een van de appartementen die vaak door groepjes toeristen werden gehuurd via Airbnb. De jongeman was slechts gekleed in een onderbroek. Nu was het niet koud, maar zeker ook geen onderbroekenweer. De halfnaakte jongen had een papieren zak in zijn handen die hij omkeerde en schudde alsof hij er iets uit wilde gooien, maar er zat helemaal niets in.

‘Drugs,’ zei iemand.

‘Of hij is gewoon krankzinnig,’ zei ik.

Later vertelde iemand dat er een muis had gezeten in de papieren zak. Er bleek dus helemaal niets aan de hand met de toerist, alleen met onze ogen.

*

Ik moest werken in Amstelveen, en dat is iets langer dan een half uur fietsen van mijn huis. De kortste weg is door het Vondelpark, maar dat vermeid ik al weken vanwege een curieuze dreiging: een man had enkele vrouwen aangevallen en ingesmeerd met een stinkende substantie.

‘Dat gebeurt jou heus niet,’ had iemand gezegd toen ik mijn bezorgdheid hierover eerder uitsprak. ‘Want je bent oud.’

‘Nou,’ had ik geantwoord. ‘Een smerige substantie in iemands gezicht smeren is niet hetzelfde als aanranding. Het zal meer uit vrouwenhaat zijn dan seksuele frustratie, en haat kent geen leeftijd.’

Terwijl ik dit zei realiseerde ik me dat ook tachtigja-

rige vrouwtjes af en toe verkracht werden, dus dat ook voor seksueel geweld niet altijd een leeftijdsgrens geldt, maar die gecompliceerde problematiek liet ik even liggen.

Ik besloot niet meer door het park te fietsen tot de gek gepakt was, want die stinkende substantie klonk als het soort trauma waar ik niet meer overheen zou komen.

Alleen was ik dit alles die ochtend vergeten, het was vroeg en ik fietste op de automatische piloot. Toen ik me realiseerde dat ik toch in het park was, begon ik wild om me heen te kijken en plannen te maken over wat ik zou doen als ik de smeerder zou treffen. Ik besloot hem helemaal de tyfus te trappen (hij werd beschreven als iemand met een smal postuur), want mijn armen zijn waardeloos maar mijn benen zijn van al het fietsen vrij sterk. Van alle agressie die ik voelde kreeg ik het warm, wat op een winterse dag een voordeel is. Toen ik in Buitenveldert fietste kwamen mijn hersenen langzaam op gang, en ik realiseerde me dat het op dat tijdstip (rond negenen, spits) onmogelijk zou zijn om mij van mijn fiets te trekken, omdat er een kettingbotsing zou ontstaan die zou resulteren in een gigantische berg fietsers met als basis ik (besmeurd) en de gek en daarbovenop tachtig VU-studenten, wat scholieren en een enkele Zuidas-jurist in een blauw pak met bruine schoenen.

De substantie bleek maanden later – niet geheel verrassend – zijn eigen poep te zijn.

*

In de online-*Telegraaf* las ik iets over een man met een piemel van anderhalve meter. Slechts zeventien

centimeter daarvan was daadwerkelijk piemel, de rest handmatig uitgerekte voorhuid. Er stond een foto bij het artikel, maar daarop was de man met de lange piemel helemaal aangekleed. Na een tijdje googlen vond ik een foto van de piemel, gekleed in een sok en omwikkeld met verband en later vond ik ook nog een soort röntgenfoto. Het ding zag er rommelig uit. Het leek me geen voordeel.

*

Het was zo'n avond waarop ik dacht dat ik om een uur of één naar huis zou gaan, want ik was moe, maar uiteindelijk stond ik in de Doffer (een café met iets ruimere openingstijden dan de verderop gelegen Pels) met Jan en zijn carnavalsvereniging. Jan houdt erg van carnaval, hij heeft er zelfs eens een roman over geschreven.

De mannen hadden een vergadering gehad over hun *pekske*. 'Pekske' is Venlo's dialect voor 'pakje', want ze dragen ieder jaar met *vastelaovend* (carnaval in het Venlo's) een nieuwe democratisch gekozen groepsvermomming. Die besprekingen zijn geheim, en als ik het al zou willen mocht ik niet bij de vereniging want die is alleen voor mannen. Jan komt overigens niet uit Venlo, en die andere mannen voor zover ik weet ook niet, maar ze schijnen er volledig ingeburgerd te zijn rond die dagen. Zelfs Prins Carnaval schijnt ze persoonlijk te begroeten.

Er was ook een pruik, die steeds op een ander hoofd stond, dus wat dat betreft was carnaval al een beetje begonnen, hier, op de verkeerde datum in de verkeerde stad. We dronken Jägermeister in rap tempo, want vieze